

[Bjerring.]

her været store Restancer, der hidrører fra den Krise, vi i Øjeblikket er inde i. Dette har bevirket, at Hypotekbanken har maattet overtrække sin Konto i Finansministeriet med 1 256 036 Kr. 82 Ø., hvorhos der hos Nationalbanken er optaget et midlertidigt Laan paa 900 000 Kr.

Med Hensyn til Restancerne vil jeg sige, at det er ikke ensbetydende med direkte Tab, det er ganske givet, at en Del af disse Restancer vil gaa ind, efterhaanden som de paagældende bliver i Stand til at indfri deres Forpligtelser, men, som jeg nævnte før, er Reservefonden af en saadan Størrelse — 10 Mill. Kr. —, at der maa siges at være sikker Garanti, det maa siges, at Hypotekbanken i enhver Henseende vil være i Stand til at opfylde sine Forpligtelser.

Idet jeg henviser til Regnskabet og Revisorernes Beretning, skal jeg anbefale det foreliggende Regnskab til det høje Tings Godkendelse.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Forslag til Beslutning af Rigsdagen, saalydende:

Rigsdagen godkender „Kongeriget Danmarks Hypotekbank“s Regnskab for Tiden fra 1. April 1931 til 31. Marts 1932.

vedtoges uden Afstemning.

Sagens Overgang til anden (sidste) Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af:

a) *Forslag til Lov om Tilskud ved Merbeskæftigelse,*

b) *Forslag til Lov om midlertidig Indførelse af en 40 Timers Arbejdsuge ved visse offentlige og private Arbejder, der udføres i Anledning af Arbejdsløsheden, og*

c) *Forslag til Lov om Forbud mod Overarbejde.*

Forhandlingen genoptoges.

Socialministeren (Steincke): Forinden jeg gaar over til de enkelte Lovforslag og til de enkelte Ordførere, hvem jeg i øvrigt takker mere eller mindre under Hensyn til de mere eller mindre venlige og forstaaende Udtalelser om Lovforslagene — fra denne Tak maa jeg dog helt og holdent

undtage den kommunistiske Ordfører (Aksel Larsen), skønt hans kroniske Mistænkeliggørelse i Gaar var mærkelig mat og vævet —, vil jeg gerne fremsætte nogle principielle Udtalelser i Anledning af dette første Forsøg paa ved en Lovgivning af denne Art at faa et vist Antal Tusinde arbejdsløse beskæftiget. Jeg ønsker saa meget mere at fremsætte disse principielle Udtalelser, som det forekom mig, at der bag ved særlig Venstres og det konservative Folkepartis i hvert Fald delvise Modstand eller Forbeholdenhed paa flere Omraader laa en socialpolitisk Opfattelse, der ikke vil kunne staa for en nærmere Prøvelse. Dette gælder saaledes de forskellige Udtalelser, der tog Sigte paa Nødvendigheden af Arbejdslønnens Nedsættelse, eller som omvendt befrygtede en Stigning af denne gennem Forslagenes Vedtagelse. Den ærede kommunistiske Ordfører eller Anfører mente ganske vist, at det var Arbejdsgivernes Løn, der vilde stige, men han skal jo nu en Gang være noget for sig selv. Det gælder endvidere Udtalelserne om Omraadet for denne Lovgivning, særlig med Hensyn til, at den vilde bryde Isen for videregaaende Foranstaltninger til Arbejdstidens Forkortelse, og endelig gælder det Kritikken af Tidspunktet for disse Lovforslags Frem sættelse.

Om disse tre Spørgsmaal vil jeg gerne udtale mig lidt fyldigere, ogsaa fordi jeg ikke har haft Lejlighed til det tidligere i denne Sal, skønt disse Problemer drøftes Verden over, og Regeringen i Almindelighed, Socialministeren i Særdeleshed, netop paa dette Omraade, særlig hvad Spørgsmaalet om de samfunds- og beskæftigelsesmæssige Virkninger af Arbejdslønnernes Højde angaar, har været Genstand for meget stærke Angreb, ikke alene i Arbejdsgiver- og Skatteborgerkredse, men ogsaa fra Venstres og den konservative Presses Side. Man insinuerer ganske simpelt, at Regeringen kun er Agent for specielle Fagforeningssynpunkter, medens man naturligvis selv forbeholder sig alle Samfundsinteresserne og disses ophøjede Stade. Det vil derfor ikke føles urimeligt, at Socialministeren første Gang, han deltager i en Diskussion i dette høje Ting af Spørgsmaalet om den samfundsmæssige Betydning af høj eller lav Arbejds løn, af det heldige eller uheldige i Lønnens Nedsættelse, fremsætter sit Syn paa denne Sag, et Syn, der ikke er noget fagforeningsmæssigt Diktat, men Udtryk for hans egen Opfattelse af moderne Nationaløkonomis formentlige Anskuelser, der, hvis de anerkendes som rigtige, i hvert Fald af